

Yazı: Ethem YILDIZ

Bingöl Devlet Hastanesi

ethemyildiz84@gmail.com

mecburen, mecburen, Mecburiyetten...

“Ethemciğim mecburi hizmet zaten çok memnun kalacağın bir dönem olmayacak” demişti, benden yaşça büyük bir meslektaşım.

Eski zaman imparatorlarının kahinleri varmış. Özellikle büyük seferlere çıkıldığında doğa olaylarını, sıradışı gelişmeleri yorumlar, gelecekte haber vermeye çalışırlarmış. O zamanlarda yaşasam bu imkânlarla ulaşabilir miydim bilmiyorum ama mecburi hizmete başladığım günün akşamında olan şiddetli depremi kahinlere sorsak, ya “git buradan hemen, kötü şeyler olacak” derler, ya da uğursuzluğu benim gelişime bağlayıp başıma bela açarlardı diye düşünüyorum.

Hemencecik girdiğim çalışma temposunu görünce (gece gündüz susmayan telefonlar, hiç bir şeye yetişmenin mümkün olmadığı bir iş yükü, kendi isteğimle uyuyup uyandığım bir günün neredeyse olmayışı vs...) başıma bela almak için kem gözlü kahinlere ihtiyaç yok, ben kendime yetiyorum diye düşündüm.

“Alışamıyorum abi, sürekli çalan bu telefonlara alışamıyorum, zaten uykum çok hafiftir, mahvoldum. “Bir yıldır mecburidesin sen nasıl dayanıyorsun” dedim beraber asistanlık yaptığımız arkadaşımınla dertleşirken. “O alışılan bir şey değil” dedi. Haklıydı, bünyem bir türlü adapte olamadı icap denen icada...

Bu döngüye tam da alışamıyorken, yüzyılın salgını Covid-19 kapıyı çaldı. Ne yapacağımızı bilemez bir durumdaydık. Sokaklar boşalmış, hayat durmuş, tekinsiz hissettiren bir

“Oh sesleri of olunca
Her kafadan ses çıkınca
Şaşırınca bunalınca
Mecburiyetten”

MFÖ

ortamda, herkes bir adım geri çekilmiş ve biz istesek de istemesek de orta yerde kala kalmıştık. Beni tedirgin eden bir kahramanlık edebiyatının içerisinde akşamları pencerelere, balkonlara çıkan insanlar bizi alkışlamaya başlamıştı. Çoğunluğun lehine ortaya çıkıp, işleri yoluna koymasına beklenen, bu uğurda sağlığını daha da kötüsü hayatını kaybetmesi ihtimali kutsanacak olan bu kahramanlar bizler miydik? Bu afili sıfatın her krizde aynı anlama geldiğinden emindim ama bizlerden kolayca kahraman çıkabileceğinden de şüpheliydim. Her gün hastanede iş bölümü ile ilgili yapılan kavgalara bakınca, korkunun insanları ne kadar bencilleştirip acımasızlaştırabileceğini düşündüm. Gerçi şairin dediği gibi, ölümden korkmak da ölümü düşünmek de ayıp değildi. Ama ayıp edildiğini düşündüğüm çok tartışmalar oldu.

Çalışma düzeni zorlukla da olsa adil bir şekilde tesis edildikten 3-4 ay sonra yine dengeler değişti. Hepsini toplamda 10 kişilik bir ekip hastanenin %70-80'ine hasta yatırıyorlardık. Elimizde iş yükünün daha adil bölüştüğü plan ve programlarla çok kapılar çaldık, uzun ve özenli

dilekçeler yazdık ama hiç mesafe kat edemedik. üç branş (dahiliye, enfeksiyon hastalıkları ve göğüs hastalıkları) servis takibinde yapayalnız kaldık, kendi içimizde dayanışarak üstesinden gelmeye çalıştık. Bu sıkıntıyı beraber göğüslemek arkadaşlıklarımızı güçlendirdi, zorluk biraz daha katlanılır oldu. Vakaların da kışa doğru azalması ile nispeten rahat edebildik. Aramızda covid geçirmeyen neredeyse kalmayınca beraber daha rahat vakit geçirip doktor odamızda bir öğrenci kantini yaratabildik. Hepimize iyi geldi.

Neredeyse 600 günü bulmakta olan mecburi hizmetimde, artık alıştığım küçüklü büyüklü depremler, salgın hastalık, zor yöneticiler, iyice kendini gösteren kuraklık gibi bileşenlere bakınca iç sıkıcı bir mitolojik hikayeyi Doğu Anadolu'da yazabilmenin mümkün olduğunu görüyorum. Bunalınca kaçabilmek buraların eşsiz tabiatı sayesinde oldu. Bu güzel coğrafyada en azından savaş görmemek bir şans, herkesin elini eteğini çektiği günlerde (o kapanma günlerinde) bilmediğim yollara korkusuzca girebilmek ve el değmemiş güzellikler keşfedebilmenin sükunetini unutmayacağım.